

אמר רבי יודן לפרש הטעם לקביעת זמני המעשר סמוך לרגלים: **שלא יבוא לידי איסור בל תאחר**, הנאמר על המאחר להביא קרבנו. שאם יפריש מעשר בהמה סמוך לחג, לא ישכח להביא הבהמה ולהקריבה, כשעולה לרגל.

אמר רבי יוסה כל המשהה טבלו ואינו מעשר בהמותיו בזמנים שנקבעו לכך — **עובר באיסור "בל תאחר"**.

היות והמחלוקת במשנה בזמן הגורן למעשר, אם הוא בכ"ט באב או בכ"ט באלול, תלויה במחלוקת אימתי הוא ראש השנה למעשר בהמה, לפיכך מפרשת עתה הגמרא מחלוקת זו:

א-ח **תמן תנינן**, שנינו במסכת ראש השנה:

רבי מאיר אומר: באחד באלול — ראש השנה למעשר בהמה, ובהמות שנולדו קודם אחד באלול אינן מצטרפות עם בהמות שנולדו אחר אחד באלול לחיוב מעשר בהמה.

רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים: באחד בתשרי ראש השנה למעשר בהמה.

בן עזאי אומר: האלוליים [הנולדים באלול עצמו] **מתעשרים בפני עצמן**. לפי שספק הוא אם הם שייכים לשנה החולפת או לשנה הבאה, משום שמסתפק בן עזאי אם ראש השנה למעשר הוא באחד באלול או באחד בתשרי.

אמר רבי חונה: **טעמא דרבי מאיר**, הסובר שראש השנה למעשר בהמה הוא אחד באלול, משום שהזמן המגביל ומחלק בין שנה לחברתה הוא א' בניסן, שהוא ראשון לחדשי השנה. אלא, ששנת מעשר בהמה נקבעת על פי זמן העיבור של הבהמות ולא על פי זמן הלידה. ואם נתעברה הבהמה אחר א' בניסן הוולד שייך לבהמות השנה הבאה.

והואיל ועיבור בהמה דקה הוא חמשה חדשים, נמצא כי **עד כאן**, דהיינו עד א' באלול — **הן מתמצות** [ממשיכות] **לילד מן עיבור הוולדות הישנות**, שנתעברו בהן לפני א' בניסן. כי מא' בניסן עד א' באלול יש חמשה חדשים.

ואילו **מכאן ואילך**, דהיינו מא' אלול הן מתחילות לילד מן עיבור החדשות, שנתעברו אחר א' בניסן, ולפיכך אין מצטרפות הוולדות האלו עם אלו.

רבי יוסה בר רבי בון בשם רב חונה אמר: טעמא דרבי לעזר ורבי שמעון, הסוברים שעד א' בתשרי שייכות כל הבהמות הנולדות לשנה החולפת, משום שלמדו מהפסוק שגם אותן שנתעברו אחר א' בניסן עד א' באייר שייכות לשנה החולפת.

שנאמר בתהלים **"לבשו כרים הצאן"**.

"התלבשות הצאן" — משמעותו התעברותו. **אלו הבכירות**, שמתעברות תחילה, בחודש אדר.

מדוע נבחרו דווקא שלושה זמנים הללו, וביארה הגמרא שהוא כדי שתהא הבהמה מצויה לעולי רגלים.